

רע"פ 8492/20 - סיימון ברג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8492/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: סיימון ברג

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"פ 19936-06-20 מיום 20.10.2020 שניתן על ידי כב' הנשיא אהרן פרקש וכב' השופטים עודד שחם ואברהם רובין

בשם המבקש: עו"ד יחיאל יוליוס רוזנברג

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' הנשיא א' פרקש וכב' השופטים שחם-א' רובין) מיום 20.10.2020 בע"פ 19936-06-20, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' סלע) בת"פ 14-12-20274.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש, שהינו אזרח זר, הורשע בבית משפט השלום, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן המונה שבעה אישומים והן: שבע עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק; שתי עבירות של זיוף, לפי סעיף 418 לחוק; שתי עבירות עמוד 1

של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; ארבע עבירות של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש].

בתמצית יצוין כי במספר הזדמנויות בין השנים 2011-2013, הציג המבקש מצגי שווא וטענות כזב בפני ארבעה מתלוננים ורכש את אמונם בכוונה להונות אותם ולקבל מהם כספים במרמה. בין היתר, הציג המבקש את עצמו ככזב ככלכלן, כמומחה להשקעות, כברוקר, כמנהל חברה פיננסית וכסוכן מיוחד מטעם האיחוד האירופי, בודעו שאין הדבר כך ובכוונה להונות את המתלוננים. המבקש נמנע מלדווח לרשויות המס על התקבולים בסך של 782,426 ש"ח שקיבל במרמה מהמתלוננים, לנהל ספרים כנדרש ולשלם את המס בגינם וכך גם ביחס לתקבולים אחרים בשנת המס 2015. כמו כן, במקרה אחד זייף המבקש שני שיקים של אחד המתלוננים ופדה אותם.

2. בגזר הדין, ציין בית משפט השלום כי המבקש "בחר לו את השקר לדרך חיים" וניצל את המתלוננים כדי להוציא מהם כספים במרמה. בית המשפט עמד על חומרתן של עבירות המרמה הכלכליות ועבירות המס ועל הצורך ליתן משקל יתר לשיקולי ענישה הנוגעים באינטרס הציבורי, וגזר על המבקש 36 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס ופיצויים למתלוננים.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, אולם במהלך הדיון מיקד את ערעורו כלפי גזר הדין לבדו.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, לאחר שמצא כי גזר הדין מנומק כדבעי ונותן משקל הולם למכלול השיקולים הרלוונטיים "ובהם ריבוי העבירות; היקפן הכספי; אורך התקופה בה בוצעו; אופיין הסדרתי; יסוד הניצול לרעה של אמונם של קורבנות העבירה; הערכים המוגנים שנפגעו מן המעשים". עוד צוין, כי לזכותו של המבקש נשקלה העובדה שהשיב את עיקר הכספים למתלוננים, הגם שהדבר נעשה בחלוף שנים רבות סמוך לגזר הדין. בית המשפט עמד על כך שהעונש שהושת על המבקש אינו קל, אולם אין הוא חורג באופן מהותי ממדיניות הענישה הנהוגה. בית המשפט הוסיף וקבע כי היותו של המבקש אזרח זר, ללא קרובי משפחה בארץ, אינה צריכה להיות בעלת השפעה מהותית על גזר הדין; וכי לא ניתן לקצר את מאסרו תחת גירושו מהארץ מיד עם שחרורו - כהצעת באי-כוחו - משיש בכך הקלה משמעותית בעונש שאינה הולמת את תכליות הענישה. נוסף על כך, דחה בית המשפט את האפשרות להקל בעונשו של המבקש מטעמים של "צדק מאחה", בקבעו כי לא הונחה תשתית מתאימה לכך וכן כי חומרת המעשים והחזרתיות שבהם אינם מצדיקים זאת.

המבקש אינו משלים עם פסק הדין. מכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

4. לטענת המבקש, בקשתו מעלה סוגיה משפטית רחבה החורגת מעניינו הפרטי ומצדיקה מתן רשות ערעור. לשיטתו, מתקיימת אפליה פסולה בענישת אזרח זר, כמו המבקש, לעומת אזרח ישראלי. זאת, נוכח העובדה כי אזרח זר אינו זוכה לחופשה ממאסר ואינו יכול ליהנות משחרור מוקדם על תנאי, "כפי שזוכה כל אסיר אשר הינו אזרח ישראלי".

לעמדת המבקש, המשמעות היא כי העונש שנגזר על אזרח זר הוא "עונש ברוטו" ללא קיזוז כלשהו ועל כן מחייב מתן משקל לכך בעת גזירת הדין. כמו כן, בפי המבקש טענות שונות הנוגעות לגזר דינו לגופו. כך ביחס לחומרת עונשו ביחס למקרים דומים; להשבת החלק הארי של כספי המתלוננים; ולעקרון הצדק המאחה.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה על צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, שכן היא אינה מעלה שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ואין חשש כי דחייתה תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5328/20 ממנ' מדינת ישראל (1.9.2020) (להלן: עניין ממנ')).

6. בקשר לטענה בדבר האפליה בין אזרח זר לבין אזרח ישראל ככל שהדבר נוגע לנשיאה בעונש מאסר לריצוי בפועל, הרי שטענה זו נשקלת תדיר כנסיבה בקביעת העונש בגדר מתחם הענישה והמשקל שניתן לה נוגע לנסיבות כל מקרה ומקרה (ראו למשל: ע"פ 4813/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (6.6.2018); ע"פ 8754 דיורי נ' מדינת ישראל (14.9.2016)). הטענה נדחתה בפסק דינו של בית המשפט קמא ולמעשה, טענת המבקש בהקשר זה אינה אלא טענה הנוגעת לעניינו הפרטי ומכוונת כלפי המשקל הנמוך שניתן לנסיבה זו בעונשו, ואינה מעלה כל עילה למתן רשות ערעור.

שנית, עובדת היותו של אסיר אזרח זר אינה מונעת ממנו מלהביא את עניינו בפני ועדת השחרורים בבוא היום. בית משפט זה כבר עמד על כך כי היותו של אסיר אזרח זר אינו מונע, א-פריורי, שחרור מוקדם על תנאי ממאסר, וכי אין לאפשר קיומה של אפליה (רע"ב 4849/13 אוולד נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 4 (14.11.2013); רע"ב 7774/13 דקמאק נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 17 (3.4.2014)). פסיקת בית משפט זה אף התייחסה לאופן שבו נדרשת ועדת השחרורים להפעיל את שיקול דעתה בבואה לשקול בקשת אסיר שהוא אזרח זר לשחרור על תנאי ממאסר כאשר בשל הוראות החוק אינו יכול להשתתף בפעילויות שיקום (רע"ב 6259/17 דוגיאנ' מדינת ישראל (7.1.2018)).

7. מעבר לצורך, טענת המבקש לפיה לא קיים אינטרס ציבורי למאסרו, בהיותו אזרח זר אשר ממילא יגורש מן הארץ כאשר ישוחרר אינה מקובלת עליי. האינטרס הציבורי כולל בתוכו גם שיקול של הרתעת הרבים, למניעת הישנות של עבירות דומות. הקלה בעונש מן הטעם שהמבקש הוא אזרח זר תסכל תכלית זו.

8. יתר טענותיו של המבקש נוגעות ליישום ההלכות הנוגעות לסיווג העבירות לאירועים אחדים ולחומרת עונשו ואין מבססות עילה למתן רשות ערעור. כידוע, משזותינתן במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה המקובלת (עניין ממנ', פסקה 5). המבקש לא הניח תשתית כלשהי לביסוס טענתו לחומרת העונש ובהינתן היקפן הכספי והסדרתיות שבביצוען, אין כל עילה להתערב בעונש ב"גלגול שלישי".

9. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחת.

ניתנה היום, ה' בשבט התשפ"א (18.1.2021).

ש ו פ ט
